

Zitting 1975-1976

13 908

Herziening van het wettelijk minimumloon en enige sociale uitkeringen per 1 juli 1976 en 1 januari 1977

Nr. 7

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

Ontvangen 9 juni 1976

Naar aanleiding van opmerkingen van de leden van de P.v.d.A.- en van de P.P.R.-fractie wijzen wij erop dat een eventuele matiging per 1 juli a.s. niet na 1 januari a.s. doorwerkt. Volgens artikel 2 van dit wetsontwerp zal immers het minimumloon per 1 januari a.s. worden verhoogd op basis van het bedrag dat volgens het bestaande indexeringsmechanisme per 1 juli a.s. zou zijn ontstaan. Een eventuele toepassing van dit wetsontwerp zal dan ook geen effect hebben voor de periode na 1 januari a.s.

De tijdelijke bijdrage van de minimumloontrekkers en van hen die zijn aangewezen op sociale uitkeringen beperkt zich derhalve tot het bedrag dat zij door een eventuele toepassing van de in dit wetsontwerp vervatte bevoegdheid over de maanden juli tot en met december minder ontvangen dan wanneer het bestaande wettelijk indexeringsmechanisme per 1 juli zou worden toegepast.

Ten aanzien van de vraag in hoeverre het aanvaardbaar is in de huidige situatie ook aan deze groepen laagstbetaalden een bijdrage in de matiging te vragen willen wij thans volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierover in de memorie van antwoord is gesteld. Wel willen wij er reeds bij deze gelegenheid op wijzen dat de door deze leden gevraagde nabetaling per 1 januari niet alleen in de sfeer van het minimumloon maar ook op het terrein van de sociale uitkeringen niet te onderschatten uitvoerings-technische problemen met zich mee zal brengen.

Ten onrechte leiden de leden van de fractie van de P.v.d.A. uit de memorie van antwoord af, dat naar de mening van de regering het in de tweede helft van 1976 te matigen bedrag onder de huidige veronderstellingen f 86 zou bedragen, overeenkomend met 1% inkomen verlies over de maanden juli tot en met december 1976. Juist omdat nog open is of en zo ja in welke mate de aanpassing per 1 juli in neerwaartse zin achter zal blijven bij de aanpassing op grond van het bestaande wettelijk aanpassingssysteem is als rekenvoorbeeld weergegeven wat het effect zou zijn van een verhoging per 1 juli die 1% lager is dan de thans wettelijk voorgeschreven verhoging.

Terecht merken de leden van de P.P.R.-fractie op, dat uitgaande van een veronderstelde prijsstijging van 9 resp. 10% een halvering van de aanpassing per 1 juli a.s. een reëel inkomensverlies op jaarbasis van circa 1% met zich mee zou brengen. Zij vragen daarna in feite naar de omvang van de budgettaire consequenties wanneer door middel van een subsidiëring op basis van de subsidieregeling minimumloon 1976 de kosten van de helft van

de normale halfjaarlijkse aanpassing per 1 juli a.s. aan de werkgever zouden worden vergoed. Dit zou neerkomen op een bedrag van ruim 50 mln.

Voor de sociale verzekeringsfondsen betekent een stijging van de minimumuitkeringen van 1% netto op jaarbasis een bedrag van f 180 à f 190 mln. terwijl daarnaast voor de rijksbegroting een uitgave van f 30 à f 35 mln. ontstaat.

Naar aanleiding van opmerkingen van leden van de fractie van de P.P.R. over de wenselijkheid van toepassing van de te creëren bevoegdheid en derhalve over de wenselijkheid van de bevoegdheid zelf in verband met de te verwachten prijsstijging merken wij het volgende op. In de eerste plaats willen wij er op wijzen, dat zoals ook in de memorie van antwoord is aangegeven, bij een prijsstijging van 9% en een halvering van de halfjaarlijkse aanpassing per 1 juli de reële verbetering over 1976 voor de minimumloontrekker 1,5% bedraagt. De vraag kan worden gesteld of deze reële verbetering met 1,5% in dit jaar als aanvaardbaar voor de laagste inkomenstrekken kan worden beschouwd in relatie tot bij voorbeeld een bevrozing van het inkomen niveau van de modale werknemer. Daarnaast willen wij er op wijzen dat in de cijferopstelling gegeven in de memorie van antwoord, eventuele nieuwe algemene maatregelen in de fiscale sfeer of de sfeer van de sociale verzekeringspremies, waardoor om een zelfde reële verbetering te bereiken, volstaan zou kunnen worden met een lagere bruto aanpassing, buiten beschouwing zijn gelaten. Met opzet wordt in het bovenstaande gesproken van algemene maatregelen.

De leden van de fractie van de P.P.R. vragen waarom de suggestie dat de overheid voor die arbeidsintensieve bedrijven die door een substantiële verhoging ging van het wettelijk minimumloon in moeilijkheden raken een deel van de werkgeverspremies over te nemen, niet als gerichte maatregel uitvoerbaar is. Een regeling waarop deze leden doelen zou geheel moeten lopen via de administratie van de sociale verzekering welke niet is toegesneden op de voor een dergelijke regeling relevante gegevens. Er zou dan door middel van een meer collectieve regeling te globaal moeten worden gewerkt waardoor bijvoorbeeld bedrijven met veel minimumloners zouden kunnen worden benadeeld in vergelijking met bedrijven met relatief weinig of geen minimumloners. Zo komt de aanwijzing van sectoren op basis van de CBS-statistiek «aantal werknemers met minimum(jeugd)loon» niet overeen met de indeling van de bedrijven bij de bedrijfsverenigingen hetgeen betekent, dat in elk geval additioneel individueel zou moeten worden gesubsidieerd om onbillijkheden te voorkomen. De systematiek van de premieheffing met voorheffingen, correcties en naheffingen ontnemt de individuele werkgever voorts het zicht op de hoogte van de subsidiëring. De subsidie zou worden versluierd waardoor het mogelijk niet aan de bedoelingen zou beantwoorden. In het algemeen zou de regeling te weinig direct werken en qua uitvoering duurder worden.

De Minister van Sociale Zaken,
J. Boersma

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
P. J. J. Mertens